

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Gastó Doumergue, el nou president de la república francesa

La revenja de l'Occident

Quan encara ressonaven en els periòdics i en els cenacles intel·lectuals del món unes paraules alemanyes assenyalant la fatal decadència de l'Occident europeu, aquesta llenca d'Europa, mig continental i mig insular, pren esplèndidament la seva revenja contra la victòria efimera de l'Orient i el Migdia. Anglaterra i França tornen al seu paper de guiadors de la política universal. I alcen alhora la gran llanterna de la llibertat. Llanterna que es pot eclipsar-se, però que no pot morir.

L'Orient, representat per Rússia, i el Migdia, representat per Itàlia, havien donat combinadament, des dels extrems oposats, l'assalt al principi de la democràcia. La dictadura vermella i la dictadura blanca semblaven pròximes a destruir els fonaments seculars de la llibertat humana, que en el món modern ha tingut per sostenidores màximes les dues grans nacions occidentals. Però ara; en pocs mesos, s'ha produït el ressorgiment del sentit democràtic, matisat pel socialisme. I mentre aquest sentit s'afirma, poderós, a París i a Londres, a Roma trontolla la dictadura, colpida en els seus propis fonaments per l'horror d'un crim.

Salut, Occident d'Europa! Salut, terres de llibertat insulars i continentals! Si sou un Ponent geogràfic, sou un Llevant espiritual. A Europa el sol de les idees no surt per l'horitzó oriental, sinó per l'occidental. I per a orientar-se en els moviments ideològics i populars, cal estendre el braç en la direcció del canal de la Màriega. Per aquest canal passa l'eix moral del món.

La devallada

Com tot lo de la vida, el feixisme ha tingut una ascensió, una culminació i un descens, una aubada, un cènit i un capvespre. Arribat al cènit, és a dir, a la dictadura, comença la seva devallada. Haurà estat nés efímer de lo que feia creure la seva força. Ara, amb l'assassinat d'En Matteotti, diputat socialista, Itàlia s'ha aixecat contra els autors del crim: «No hi fa res que siguin feixistes—ha dit En Mussolini—jo faré justícia plena.» I la protesta ha unit al feixisme i a les oposicions.

Però això dona una arma a les oposicions, perquè la violència comunista, desapareguda, ha estat substituïda per la violència feixista, tot i tenint el poder, és a dir, tot i havent de mantenir-se en moderació, ja que tenen la responsabili-

tat del poder. Ademés, Matteotti anava a fer una interpel·lació delicada, sobre certes accions tèrboles d'algunes personalitats feixistes, i abans de que les fes, fou segrestat, amb la documentació, i després, mort. Tot això entranya una gran gravetat.

Però En Mussolini, ha estat polític i intel·ligent. Ha ordenat persecució implacable i justícia ferma, ha fet que la policia no es deturés ni davant de qüestions feixistes compromesos, i ha acceptat, millor dit, ha exigít la dimissió d'un secretari d'Estat, En Finzi, i d'un membre del directori feixista, En Rossi. Així rebutja tota solidaritat amb els tràgics energúmens, desprenent-se d'elements inaplacables que persisteixen en la continuació de la guerra civil i en l'oposició a la fermesa d'un Estat, que, amb tot i tenir per mèdula una dictadura, vol estar per damunt dels partits en tot allò que no essent acció política, s'endinsi per camins tèrbols de baixa moral o de franca delinqüència.

Així es va complint lo que es preveia, perquè era fatal. El feixisme va passar i En Mussolini resta. En Mussolini que ve del poble, que ha estat, quan era socialista, identificat amb el poble, sap

que el poble italià sent la llibertat i que el retorn a la vida parlamentària i al joc dels grans partits és inevitable. Amb més o menys facultats autoritàries, En Mussolini es rodejarà d'homes intel·ligents, no feixistes. Els telègrams ja han insinuat un ministeri de concentració amb En Salandre i En Giolitti—En Giolitti, el neutralista, la vella guineu de l'avant guerra—i encara que aqueixa nova no sigui més que una hipòtesis circumstancial, arribarà a ésser realitat. Gosem a fer una altra profesia. Els socialistes integraran un ministeri, abans de poc temps, el que trigui En Mussolini en tenir dominats els feixistes turbulents. El socialisme, a Itàlia, té homes de gran intel·ligència, i la seva gran culpa fou el de no voler governar, no tent tampoc la revolució, el de no assumir la responsabilitat del poder, tolerant que la multitud seguis els seus instints subversius.

I així passarà un episodi, exclusivament territorial, que alguns han cregut podia arribar a ésser llei universal. Les dictadures, no són més que momentànies. El món—repetim la vella frase—marxa, i ara, marxa cap l'esquerra, disciplinada i tècnica.

PARADOX

Elogi de la burocràcia

Difícilment podria trobar-se un concepte polític més bescantat que el de burocràcia. Tothom en malparla. Els ciutadans l'avorren, els polítics la malmenen i una pila de llibres la condemnen com cosa nocua, estantissa i corruptora.

De tots els mals dels pobles se'n culpa a la burocràcia i res podria inventar-se ni descriure's que produís més horror que aquest monstre d'infinits tentacles i de famèliques gorges infinites que coneixem amb el nom de Burocràcia.

Ara, en cicatritzar-se les nafres de la guerra, l'antiburocratisme s'ha accentuat extraordinàriament i en tots els plans de reforma, que ho són també d'estalvi, que s'elaboren cada dia, s'intenta una reducció de despeses en el capítol de sous de funcionaris.

Potser en això hi hagi una certa raó car la guerra produí un increment de burocràcia, paral·lelament a l'amplitud que adquirien les funcions de l'Estat. Els pressupostos vivien massa carregats i s'alleugeriren suprimint funcionaris. Això podria ésser just si no es suprimissin també les funcions, car per sobre de tot, nosaltres creiem, que ha de tendir-se a l'hegemonia de l'Estat democràtic.

Aquest inconvenient l'han vist els polítics. Si l'Estat ha de donar assumint funcions de més en més delicades, i d'ordres superiors, l'Estat necessita funcionaris.

I aquesta és la força, la gran força radical, substantiva de la burocràcia.

La burocràcia es, doncs, necessària i en lloc de desaparèixer o minvar, la veurem créixer, entortir-se i perfeccionar-se a mida que l'Estat va aixemplant la seva esfera d'acció, assumint funcions i desenrotllant activitats particulars.

En lloc de lluitar vanament contra la burocràcia, ha de procurar-se lliurar-la dels seus vicis, de la ronya de la rutina, de la ignorància i de la mala fe.

Regenerar la burocràcia, fer que esdevingui un factor intel·ligent, i actiu de treball i progrés, és una obra d'esperit democràtic.

La política i administrativa moderna és cada vegada més complexa de tecnicismes especialitzats. Els serveis de l'Estat requereixen avui direcció d'homes competents, d'esperit ampli i cultivat, d'iniciativa, d'estudi.

Si no s'ha prescindit de la burocràcia és perquè els homes polítics han entès que sense una bona burocràcia, totes les

reformes foren impracticables i infecundes.

No s'ha de perdre de vista que en la vida d'un poble, qualsevulla que sia la seva forma de constitució i regisme, l'home polític passa i el buròcrata subsisteix a través de tots els canvis. Això fa que la burocràcia sia virtualment la força que de manera més directe organitza i impulsa l'existència nacional.

Quan el poder públic fracassa, la burocràcia manté la continuïtat de l'obra política i administrativa i assegura la marxa i l'ordre de les institucions i les funcions orgàniques de l'Estat.

Les mobilitzacions civils que es feren durant la guerra, convertien en buròcrates, en servents de l'Estat, a tots els ciutadans.

I buròcrates serem tots el dia que l'Estat encarni la suprema ciutadania, i els més altes valors d'humanitat.

GLICNI

VIATGES D'ISTIU

La mania dels viatges cada dia es va extenent; ja sols el que no té cèntims renuncia al noble plaer de donar un tomb per fora, sobretot per l'estranger, i tornar cap a caseta fresca i xiroi com un peix, d'aquells que dintre una bola de vidre, viuen contents. Encara l'istiu no aprèta, que és el temps més adient per dedicar-se al turisme, tot cercant un punt fresquet per a fugir de les fúries del nomenat astre-rei, anem veient com s'allunyen del seu estimat terrer les eminències que un dia signeren a l'escambell. El gran Francisquet, es troba al Brasil, no sé perquè; En Puig ha anat a Turquia on ha estat bastant de temps i ara anirà a Patagònia per reposar de valent. En Matons a Buenos Aires altra volta s'ha establert, i en quant li marxi el negoci tornarà amb uns quants ralets;

Deixeu que els infants vinguin a mi....

—Això era abans, que lo que és ara... Guillando, paperina!

En Pestaña és a la Xina, a Suïssa En Massó Llorens, i Mossèn Lluís Carreras cap a Roma, segons crec; en fi, mai no acabaríem de citar tota la gent que ha començat abans d'hora el desitjat estiu.

En Lerroux, l'inclit caudillo diu que es troba molt rebé a Madrid, i que per ara no es deixarà veure el pèl per Barcelona; jo ho sento, perquè, vaja, li llueix, i als que ens plau la seva pinta ja fa temps que l'enyorem. Si abans que la calò aprèti ja tanta de gent es veu dedicada a fer viatges, què no serà el mes que ve? Aviat tots els periòdics, ens posaran al corrent de la gent d'upa que surti per algun lloc de recreu, incluent-hi les Canàries, que ara de moda es van fent. Sabrem quan marxarà el b'sbe, donat el seu estat greu; sabrem on anirà En Sala (allí on va, prou que ho sabem); a on el Comte de Fígols amb el baró de Vivier acudirán a banyar-se per fer-se amb la *gente bien*. Sabrem quines agütes prenen per tal de posar-se bé del païdor, els ex-ministres com En Ventosa i Calvell, Rodés, Bertrán i Musitu i altres polítics com ells que estan en vaga forçosa i volen matar el temps, fins que passin altres aires que els deixin respirar bé. Els republicans rumien, no cerquen punts d'estiu, són gent que sols viuen d'esma que no s'amoïnen per res ni van enlloc; ells a casa diuen que s'hi està molt bé. Potser sí que ho endevinen perquè, vaja, francament, allò que a casa no es troba, no pot trobar-se enlloc més.

FLOX

La situació a Itàlia

L'assassinat del diputat socialista Matteotti ha creat una greu situació a Mussolini i a la seva dissortada política.

Els feixistes, en plena guerra civil, són un perill imminent per qui fins ara representaven el seu apoi.

Al port de Gènova els obrers socialistes han declarat la vaga, sumant-s'hi espontàniament els obrers feixistes.

Què passarà, cal preguntar-se?

Cal no oblidar que a la reacció li ha arribat l'hora i que el triomf decisiu de la Democràcia és un fet pròxim a tot el món.

Mussolini ha passat, i aquesta situació especialíssima creada a Itàlia ho diu ben palesament.

L'assassinat polític d'En Matteotti no podia per menys que provocar aquest moviment d'alliberació col·lectiva del poble italià, i l'exemple de França, germana de raça llatina, no podia per menys d'ésser recollit.

Mussolini deu sentir-se caure, i a l'entorn de les dimissions copioses d'aquests dies, hom deu veure-hi la seva com un interrogant.

El govern de concentració és, tard o d'hora, la seva anul·lació final.

Esperem que el telègraf segueixi donant-nos noves com fins avui, per a veure on para tot això tan decisiu per la vida d'Itàlia i dels altres pobles llatins.

UNA REVENJA

Les economies de més d'un any foren prou per a decidir an En Pau Trifulgues a ficar-se el nou trajo de vellut, les sabates últim model per a la cria d'ulls de poll i la gorra sistema pilota futbolera que En Carranca, marxant, havia portat de ciutat.

Lluent de roba per lo nova; lluent de butxaques per la blancor de pessetes que hi portava repartides, feien es sentis més àgil que un d'aquells àngels d'ales de cartó amb plomisall de les aus, sacrifici de certes diades, i que encara sovint es mostren pels carrers amb la consegüent admiració d'una part de públic idiota.

En Pau, marejat pel puru *habanero* i pel sotragueig d'uns tres quarts de tramvia elèctric, va fer la presentació a la molt criticada ciutat dels comtes, disposat—a canvi d'unes monedes de plata—a disfrutar de les delícies i inconvenients que n'embolcallen.

Una volta asserenat pels cordials servits a una granja—molt diferent de les que havia vist fins ara—es dirigí Rambla avall, obligat a fer un sens fi de saltirons i viratges pronunciats, causa dels nombrosos destorbs que a cada pas s'hi troben, fins que ensopegà de nas als peus de un lleó, que, immòbil, semblava esperes el moment oportú de cruspí—se a nostre amic.

Passà l'ensurt i començà la febre de descansar la plata amb la compra de torrat; d'adquirir una més o menys *auténtica* «Gillette» per una senzilla endola; de fer-se *amapar de cos present...* (Paraules textuals d'En Pauet).

No hi havia qui deturés aquell home sens fre! I va dir-se: «Un dia no és un altre, i lo que puguis gastar avui no esperis demà!»

Decidit s'apropà a les muralles per a embarcar-se, però a l'anar a executar-ho rebé la sotregada més punyent dels dies descabdellats a la seva vida.

El dring d'una veu més fina que les copes de gran festa de la societat d'allà el poble, quedà compost amb aquesta exclamació:

—Mireu, oncle, mireu quins coloms!...

En Pau, des d'aquell moment, no féu esment de la gentada nombrosa que esperava l'arribada de les «golondrinas», ni de les parcelles d' enamorats, que embadalides contemplaven les aigües immòbils de la gran *bassa!* El pensament restava fi a la propietària de gorja sonora, i forçava les parpelles tant com podia per a ubriagar-se més i més de la formosor pagesivola del seu costat.

Què l'importaven els admiradors de la mar, ni la majestat imposant dels grans vaixells amarrats amb feixugues cadenes?

El pensament primer s'havia acomiadat d'ell, i desapareixent a l'infinít feia via mar enllà, gronxat per l'oreig, com a un camp de blat, es espigues...

La honestat corpenedora del tipus esbelt, aparellat amb la senzillesa del vestit, encaixaven tan bé la color de les galtones colrades pel sol, que el pobre xicot quedà com ull pres davant la noia.

Si bé no es tractava de cap miracle, sabut és que l'Amor té la flaca d'enredar els cors desprevinguts que troba arreu del món embadalits per un impuls qual-sevol; i aquesta vegada, va fer que l'esguard de la parella que parlem es fités; que els llavis s'entreobrissin i murmuresin paraules confoses, sols capaços d'entendre-les els que per primera volta petxen el camí d'estimar.

La xicota, donant proves que estava d'acord amb les insinuacions del minyó, saltironant joiosa, s'apropà a un capellà de panxa revinguda i faç avinada, demanant permís per a fer un viatge fins a l'altre costat del port.

El de la sotana estarrufà nerviosament el tomàtec madur que duia per nas, forollà la butxaca i després de fer acció d'assentiment amb la testa, s'apoià a una grua elèctrica, no deixant d'observar maliciós al minyó que demostrava atansar-se a la seva nevoda.

Aquella mirada melodramàtica de traïdor de pel·lícula amb sèries, els accionats d'un usurer arrencats d'un film italià, traspassaren an En Pau als primers anys de joventut, revivint a la ment una anècdota quasi del tot esvaïda.

La sirena d'una «golondrina» deixà sentir l'avis d'arribada. La multitud, amb instint d'home primitiu, es llençà barroera graons avall, masegant-se, preferint insults de tota mena, com si el vapor destinat a esplai de l'esperit—qui sap si el mateix que soterrà en mal hora a confiats ciutadans—fos la barca, que amb l'esperança de viure, somnia el naufrag...

La noia, aturdida amb aquell quadre, no gosà donar la passa fins que l'exemple d'altres més avesades a la travessia, li donà ànims per a fer una infantívola correïssa i endinsar-se al costat mateix del timó. La campana sonà. Al posar-se en moviment l'embarcació, es sentí fetor de llot, d'aigua embassalada. Barques petites i vaixells matassers s'allunyaven ràpidament. Els segons, com es-

peritats, seguien un darrera l'altre. L'hora de la venjança s'apropava. Dintre poc foren a la Barceloneta; calia aprofitar el moment precíus que el destí havia preparat. En Pau, creient-ho així, s'acomodà al costat de la pageseta; pagà dos «tickets»; segons després—poder màgic de joventut!—estava assabentat de que aquella era la segona volta visitava Barcelona i que veia la mar, la primera; que es deia Maria Lluïsa; que el senyor que l'acompanyava era mossèn Filisteu... i que En Pauet, des del primer moment, l'havia sigut molt simpàtic.

Arribaren al lloc de desembarc, i l'intent de la xicota era retornar amb la mateixa «golondrina» al punt de sortida; però les paraules eloqüents d'En Pauet—rublertes d'un encís mesclat amb polvos de la Mare Celestina—portaren a la noia a passejar per davant «El Vulcanos», el «Club Nàutic»; montaren les escales del *rompe-olas* sense ni adonar-se'n...

—Mare meva, i que és gran el mar! Encara hi ha més aigua de la que s'albira?

Tot eren clams d'admiració per la Maria Lluïsa. No podia çapir com els blocs havien pogut transportar-s'hi fins allà. El soroll de les ones a l'esclafar-se, l'aturullava. Els pacients pescadors de canya l'encantaren...

Els reflexes del sol minyaven per moments; i vegent que lo que els rodejava prenia un aspecte tètric, que corpenia al més avesat a aitals paratges, creient el minyó arribat el límit de venjança, desferen el camí emprès, dissimulant amb mestria la coneixença feta. D'aquesta faisó es salvaren de les fúries que mossèn Filisteu amagatzemà durant una hora llarga de febrosa angúnia.

L'ensotanat, murmurant, engrapà a la moreneta d'un braç, i més que ajudar-la a fer via, a batsegades l'obligava força el pas Passeig de Colom amunt, fins que en foren entrats a l'estació de França.

Llavors En Pauet es desbotonà el gec, l'armilla; es desfè la corbata, i treient-se el coll platxat que li turturava la gorja, com l'argolla sinistre del catafalco, va pendre l'aire d'home satisfet pel seu triomf; encengué un *habano* i amb els ulls negats d'alegria, deslliurà un sospir sortit de molt endins.

Estava venjat de l'home que un jorn—pel petit delictes de batejar-li el vi de les candelles—li havia blavejat barroerament les anques.

P. DEL H.

Les escoles cauen

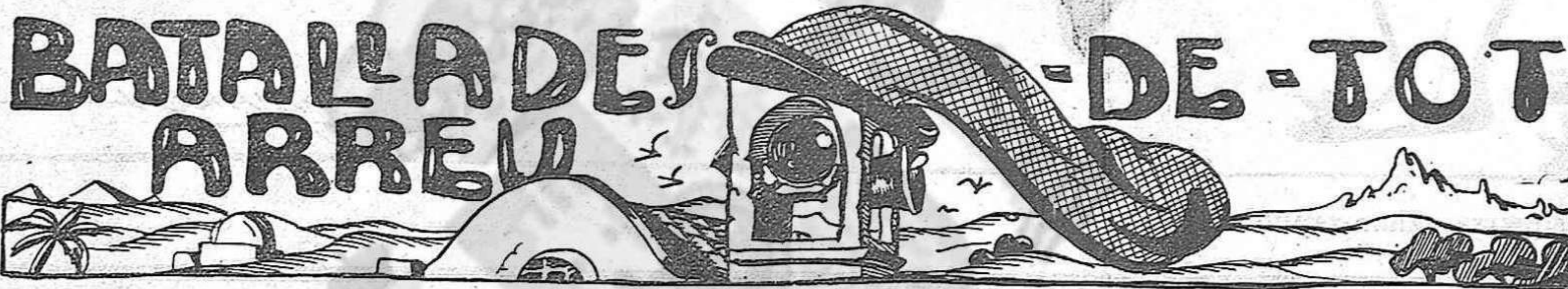
i maten als mestres

La mort d'una persona sempre és sensible. Serà un pare, un germà, un parent, un amic, etcètera, a qui un grapat d'anys de convivència hauran lligat una sèrie d'emocions internes, formant una sola essència espiritual. Tot d'una mor, desapareix. Ja no pots departir més amb ell, ja no el podràs veure més. Decididament, això, és una cosa llastimosa. Però, la depressió moral del qui perd a un altre, està en relació amb les circumstàncies que rodegen la mort. Tanmateix, no és igual deixar aquesta vall de llàgrimes per natural, per allò de que s'acaba la candela, que espirar abans d'hora per accidents fortuits. En el primer cas, hi ha al dolor de la pèrdua, l'atenuant del no haver-hi remei. En el segon, hi ha l'excitant de la desesperació, per no evitar-ho.

Però el més trist, el més horrible, el que trenca el cor més dur, és la mort sobtada, ocasionada per una mà traïdora en el precís moment d'estar complint fiellment un servei a la Pàtria. Fa esborronar! Es com un càstic al sacrifici.

Es per això, que tota la vida ens recordarem, amb una compassió aclaparadora, de la trista mort de l'Ors i de Lozano, ambulants del cotxe-correu d'Andalusia. Ells sí que per una minsa paga, com a recompensa a l'important treball que se'ls confiava, i estant al front del destí, van haver de morir a cop d'estenalles!

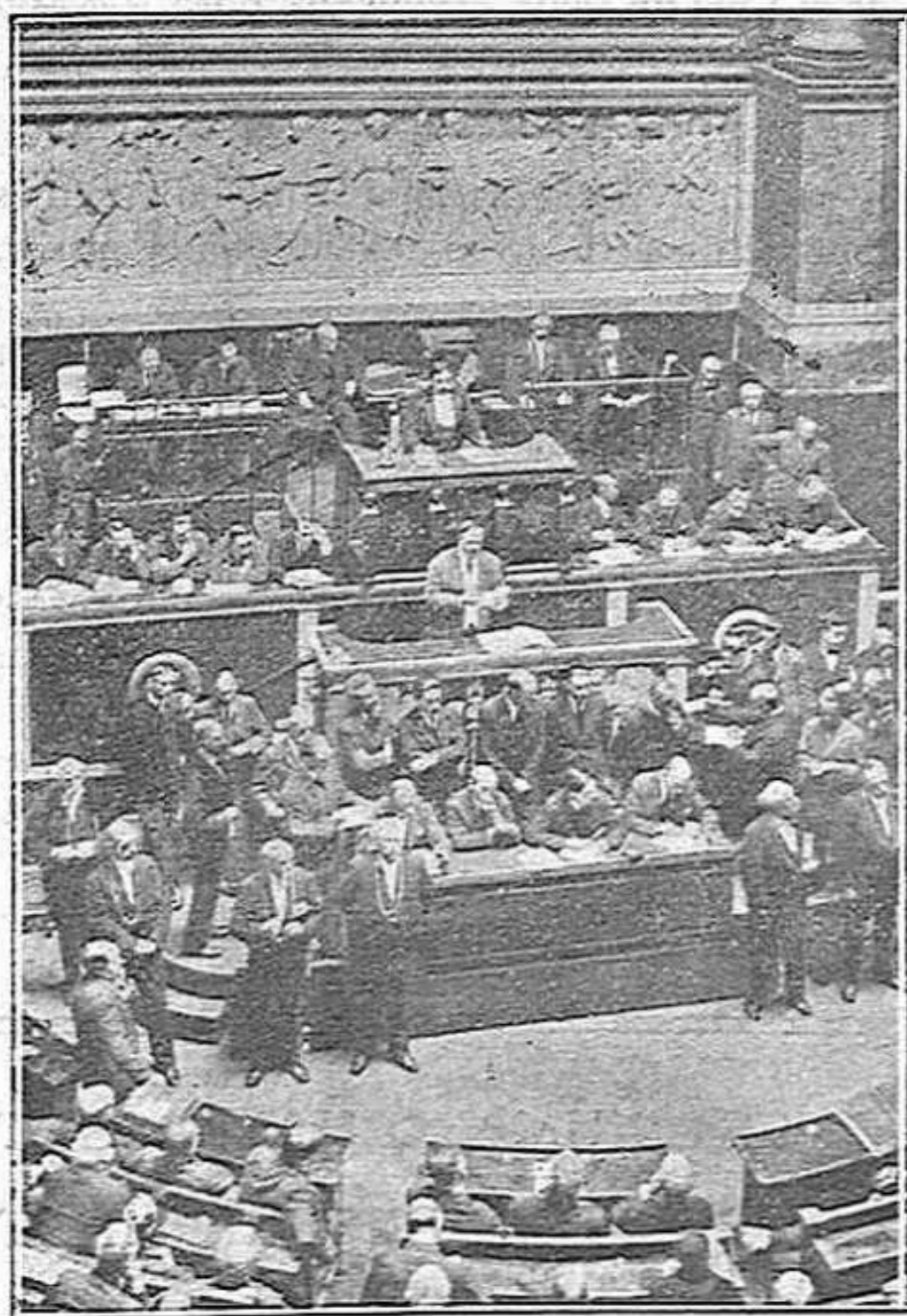
Però, no desviem l'assumpte. El fet de caure un pany d'escola damunt la mestra de Sarroca de Bellera, matant-la, és l'objecte d'aqueix article, encara que no sigui més que per a fer constar la nostra

EL NOU PRESIDENT

S'ha acabat Poincaré, s'ha acabat Millerand. Ja no se'n canta gall ni gallina, ja semblen dos senyors del temps de l'emperatriu Eugènia. Ja fan pudor de ranci.

Diguem, com a oració fúnebre, que han caigut davant l'alegria de tots els homes de bona voluntat i bones idees lliberals. A *L'Asino*, un periòdic

La crisi presidencial

que sota el jou terrible de Mussolini, té més llibertat que cap periòdic espanyol sota el jou benigne del Directori—benigne segons el Directori—en una graciosa caricatura es representa a la República Francesa llençant escales avall i a cops d'escombria a Millerand. Amb el president roda també escales avall un llibre en quals cobertes legim lo següent: Mussolini. Manuale del perfetto dittatore. I la República diu al president amb ironia:

—Que et creies que erets a Itàlia?

Ja han passat Poincaré i Millerand, i amb ells ha passat la seva política imperialista i reaccionària. Oblidem los, que serà lo millor i lo més digne.

I recordem-nos d'Herriot i de Doumergue. Heu's aquí els homes nous, els homes nous que encarnen les tradicionals idees de la França heroica del 93, de la «República única e indivisible». El senyor Doumergue, forma part de les esquerres, és a dir: del que vol per a França llibertat, llibertat i llibertat. Aquest és el programa que posen aquests dos homes, Doumergue i Herriot, davant els ulls del poble.

Nosaltres creiem sincerament que és el programa que més li pot convenir.

UN GENI MALÉFIC I TERRIBLE

D'avui en endavant el senyor Grindell Matthews se'l pintarà com a Zeus amb un llamp a la mà. El senyor Grindell Matthews, més que un home de carn i ossos com nosaltres, ens fa l'efecte d'un ent de ficció, d'un personatge de novel·la. No pas de novel·la de Hofmann, ja que Hofmann pertany al romanticisme, sinó d'una novel·la de Wells, moderníssima i terrible.

El senyor Grindell Matthews és, com ja deuen saber, un savi anglès que acaba d'inventar el destructor més formidable i espantós. Una mena de llamp invisible que, des de grans distàncies, pot deturar la marxa dels motors més potents, inte-

L'inventor anglès Grindell Matthews

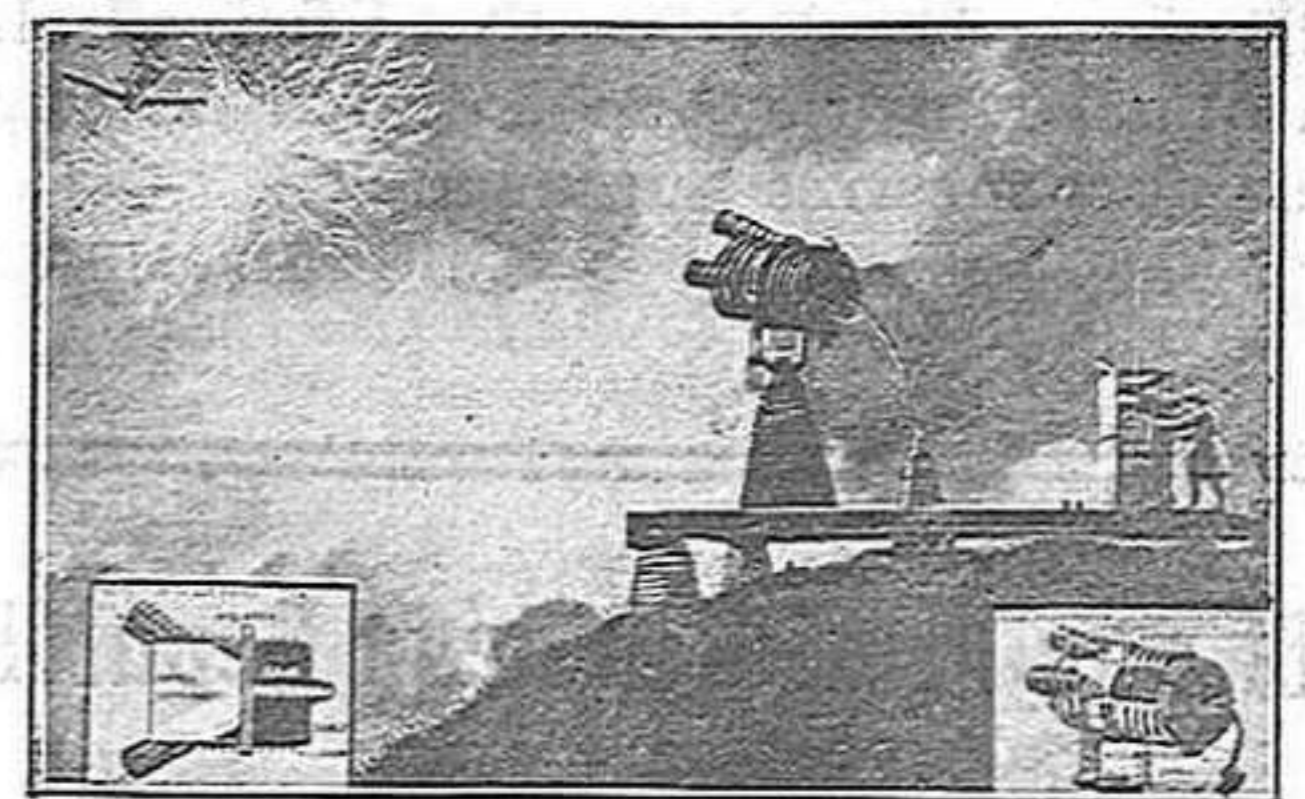
rompre les comunicacions telegràfiques i telefòniques, explctar, també des de molt lluny, els dipòsits d'explosius i municions. I el llamp violeta

visible pot desfer silenciosament els exèrcits més nombrosos i estroncar la vida de les més grans ciutats. Es figuren, amb l'invent d'aquest savi anglès, lo deliciosa que d'ara en endavant serà una guerra? Tant sols ens queda un consol, un consol tristíssim: que serà monstruosa, inhumana, despietada... però que durarà poca estona. Amb un parell d'hores es podrà enrunar i borrar del mapa una nació sencera.

Què? S'horroritzen vostès? Diuen que això és posar la ciència al servei del dimoni? No ho creuin pas. Si el negoci aquest s'hagués dut més a la quieta, i la gent no se n'hagués enterat, és molt possible que un d'aquests llamps, l'invisible, l'hagués adquirit la Companyia de Jesús, per a major glòria de Déu.

Grindell Matthews, llegim, ha obtingut un llamp d'altíssima freqüència, amb més de vuitcents trillons de vibracions per segon, que pot ésser projectat en una determinada direcció i que al seu pas ionitza l'atmosfera, donant-li una extraordinària conductibilitat.

Aquest llamp fa, doncs, ofici de cable i per ell

Destrucció d'una escuadra d'aeroplans per una bateria de projectors Grindell Matthews

es cursa altra corrent de potència encara més gran, que al circuitat tot lo que troba en la seva trajectòria, detura instantàniament els motors...

I després d'aquesta explicació, que em procurat los lo més clara possible, agafint-se fort: el senyor Grindell Matthews és pacifista!!!

El triomf de les esquerres a França

— Amb el drap roig i una bona esquerra, tenim república per temps!

més irada protesta davant aqueix Ajuntament, que deu preferir (com la majoria) el despedregar uns camins a salvar la vida de les persones.

Que les escoles estan ruïnoses en aqueix país ja ho sabem massa. I el que no ho sàpiga que passi per alguns pobles i veurà això: que l'edifici més caigut és l'escola. Però d'això, al caure al cap dels mestres, ens semblava que encara hi havia una mica de distància. Ara veiem que és la mateixa cosa.

I per a acabar, ja està vist: entre el caciquisme, la misèria i els edificis escolars a punt de caure, han d'acabar de matar els pocs mestres que queden.

MIQUEL RIBALTA

El nou President de la República Francesa

Gastón Doumergue, nou President de la República Francesa, era darrerament President del Senat.

Nasqué a Aiguës-vives, del departament de Gard, l'any 1853.

Estudià a Nimes, i aquí fou on començà a exercir d'advocat l'any 1885.

Representa el departament de Gard al Senat d'ençà del 6 de Març de 1910.

Visqué a Conchinchina, per la magistratura colonial, i Algèria.

Fou diputat per Nimes l'any 1893, i reelegit a 1898, 1902 i 1906.

Per 1902 fou ministre de les Colònies sota la presidència d'Emili Combes i després ocupà la vice-presidència de la Càmera i el ministeri de Comerç en els Gabinetes Sarrien (1906), Clemenceau (1906-1909), i Briand (1909-1910).

Fou President del Consell fins l'any 1914, en que es declarà la guerra.

Passà a ésser President del Senat l'any 1923 i reelegit l'any 1924.

Ara ha arribat a la més alta representació de França i de la Democràcia del món.

REPICS

Ha estat alliberat el nostre estimat amic, exdiputat per Sabadell En Lluís Companys.

Ve't ací una nova que ens complau força donar. En veure an En Companys al carrer, hem comprès com deu entristir-se l'home actiu dintre de quatre parets.

El felicitem de tot cor per la seva alliberació.

El jutjat de primera instància d'Arenys de Mar torna a reclamar an En Manuel Massó i Llorens, professor que fou de l'Escola Industrial de Vilanova, per tal de portar-se a cap l'auto de processament i presó dictat en contra d'aquest. El senyor Massó i Llorens no se sap, per ara, on para ni on vola.

Els diaris han publicat la notícia de que ha passat a la Presó Model un capellà. Hom diu que per haver fet certes coses amb una criatura de cinc anys, que fins enrogirien a l'Aretí si ara tornés.

Es allò que es diu: «Dejad que las niñas se acerquen a mi...»

On són les cadires de les Rambles i altres passeigs i places de la ciutat?

Això es pregunta un confrare quotidià i això ens preguntem nosaltres.

El Municipi o l'arrendatari podrien dir quelcom, per a satisfacció dels barcelonins.

Ara que, tractant-se de cadires, és de suposar que ja podem esperar sentats.

A Itàlia hi ha la gran facècia. Telègrams i més telègrams donen compte d'una situació difícil. Els feixistes es piquen les crestes i es barallen ells amb ells. Es lo que dirà En Mussolini:

—La qüestió és fer el feix.

Amb motiu de la distribució de premis a l'Exposició Nacional de Belles Arts, hi ha a Madrid un rebombori que fa fredat.

Ja «ni en la pureza del arte creio», podríem dir parodiant una frase cèlebre.

Ara les casades també volen votar. En aquest sentit li han parlat al General Primo de Rivera en una rescent visita.

Fray Luis de León en la seva obra, *La perfecta casada*, tenim idea que no en parlava del vot.

El regidor Via-Ventalló diu que deixarà d'ésser-ho per tal de dedicar-se novament a la carrera diplomàtica.

Es veu que la diplomàcia no té res que fer-hi a l'Ajuntament.

Al revés d'abans.

Els socis del «Casino Obrero» s'han aplegat a felicitar an En Sala per la condecoració que va donar-li el rei d'Itàlia.

Volien dir que això no és una indirecta, o bé dit en francès *un ballon d'essai*?

Chi lo sa!

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

Impremta La Campana i L'Esquella, Oim. 8.-Barcelona